

Porselein

Trees Middelkoop

Colofon

Titel: Porselein

Trees Middelkoop © 2023

Verschenen: April 2023

Alle rechten voorbehouden

Uitgegeven door: Uitgeverij Schrijverspunt

<http://www.schrijverspunt.nl>

Code: 2023.03.06

ISBN/EAN: 978-94-6266-657-3

NUR: 301

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

als glas ben je,
doorschijnend, teer maar oersterk

gekleurd ben je
door mijn handen met verf

geliefd ben je
door te zijn op de goede plaats

gemaakt ben je
door mijn handen

een stukje van mij ben je
voor eeuwig

1975

Hoofdstuk 1

Op het station is het druk. Anna manoeuvreert met haar fiets tussen de mensen door. Ze kijkt om zich heen, ze weet niet precies waar haar trein staat. Als ze eenmaal een plekje heeft, kijkt ze naar buiten met een hoofd boordevol gedachten. Ze heeft zorgen en vindt het een moeilijke tijd. Ze zoekt, maar vindt geen baan, tenminste niet in de kunstsector.

Anna is een jonge kunstenares, net afgestudeerd aan de kunstacademie. Schilderen en porselein maken zijn haar specialiteiten. Dit talent heeft ze niet van een vreemde. Maria de Bruin, haar moeder, is zeer begaafd en heeft een eigen atelier waar ze porselein maakt. Haar vader wilde niet dat zijn vrouw een commerciële carrière zou hebben, vrouwen dienen thuis te blijven en voor de kinderen te zorgen. Als hobby iets creëren was natuurlijk erg leuk. Daarom werd de garage opgeofferd en naar wens verbouwd. Maria de Bruin is dik tevreden, naast de drie kinderen en het huishouden was een eigen atelier een echt geschenk van haar man. Anna groeide op als jongste in het gezin. Ze heeft blond haar en blauwe ogen. Hoewel ze goed is opgevoed, is ze ook aardig verwend. Het is een emotioneel kind, die rap met haar mondje en erg ongeduldig is.

Anna de Bruin woont nu in een kraakpand, samen met haar vriend Harmen van Denkeren, die hopelijk op termijn haar man zal worden.

Harmen, zoon van een goed geslaagde ondernemer in meubelen, is streng gelovig opgevoed. Hij vond het geweldig om misdienaar te zijn en leefde in een kleine beschermde wereld.

Toch, naar mate hij ouder werd en studeren wilde, was deze wereld erg benauwd voor hem geworden. Hij voelde zich steeds minder thuis, maar uitleggen waarom, kon en dorst hij niet.

Hij wilde niemand teleurstellen, ze hadden zoveel voor hem gedaan, maar hoe hij verder moest, wist hij ook niet. Eerst de keuze van de studie, dat was al een project op zich. Zijn ouders wilden hem naar de universiteit hebben, om economie te gaan studeren. Dat had zijn vader zelf ook gewild, maar nooit bereikt. Via zijn school werd hem verteld van een geheel nieuwe opleiding, de HEAO, dat leek hem geweldig. Het werd een strijd tussen hem en zijn vader.

Zijn moeder schaarde zich achter haar echtgenoot, ze lieten hem stuiten, zo voelde het voor hem.

Als hij naar de universiteit zou gaan, beloofde papa hem een maandelijks uitkering, maar bij elke andere keuze zou dit niet gebeuren.

Ook beloofde hij voor woonruimte te zorgen onder dezelfde voorwaarden.

Harmen bedankte hem vriendelijk, doch pertinent, de universiteit zou het niet worden.

Hier vertoonde hun uiterlijk goede relatie de eerste barstjes. Harmen liet dit onderwerp maar rusten tot hij voor de definitieve keuze stond van zijn opleiding. Hij koos voor de HEAO en ging niet naar de universiteit, maar thuis werd dit een fikse ruzie. Dit wilde hij niet, de jonge man die altijd al wat snel depri was, stortte volledig in en uiteindelijk werd hij een korte periode opgenomen in een kliniek, waar hij wat opgeknapt met pillen, uitkwam.

Het schooljaar was al ruim begonnen, dus nam hij een jaar vrij, zijn vader wilde dat hij in het bedrijf zou gaan meewerken. Daar zag Harmen geen brood in en nam daarom een tijdelijke baan bij de post.

Postbode, met weer en wind onderweg zijn, dat vond meneer van Denkeren niets voor zijn zoon.

Zo ging het jaar voorbij met bijna elke dag een woordenwisseling over zijn toekomst. De sfeer werd er niet beter op.

Toen hij eindelijk op de HEAO startte, zocht hij zelf naar woonruimte en vond dit in een kraakpand. Het woningtekort had de studenten genoodzaakt hun vlucht te nemen in kraakpanden, hetgeen zij geen enkel probleem vonden. Het was daar een gezellige boel met toch voor eenieder een eigen plekje. Zijn ouders distantieerden zich meer en meer van hem. Na een paar maanden in het kraakpand zag hij ze niet meer en bezocht ze ook niet meer. Als hij belde, bleven zij hem bekritisieren. Het leek meer en meer op een breuk. Harmen wilde dit eigenlijk niet geloven, maar kon er ook niets aan veranderen.

En daar ontmoette hij Anna de Bruin, een knappe, begaafde, jonge vrouw, waar hij met een boog omheen liep. Hij vond haar veel te gebekt, veel te aanwezig, nee, niet zijn smaak. Maanden gingen ze hun eigen weg en zeiden alleen goedendag als het moest.

Tot het grote feest plaatsvond, waar hun vrienden het op hen gemunt hadden.

'Dansen, dansen, dansen.'

Ze werden aangemoedigd, maar hij reageerde niet, hij zag het niet zitten. Tot Anna hem bij zijn arm pakte.

'Als ze willen dat we dansen, dan doen we dat toch?' Ze trok hem mee de dansvloer op en leidde de dans.

Tot haar verbazing nam hij de leiding direct over en samen dansten ze alsof ze nooit anders gedaan hadden. Het voelde goed en ze dansten de hele avond. De aandacht van de anderen was allang verslapt toen ze elkaar aankeken en zich beide realiseerden dat ze verliefd waren, smoorverliefd.

De relatie verdiepte zich in de tijd die volgde, ze werden een stel.

Anna studeerde twee jaar eerder af dan Harmen en bleef bij hem wonen zonder dat ze een baan had.

In de trein denkt Anna na over haar toekomst. Ze heeft een baan aangeboden gekregen van haar stage adres. Erg aardig, maar nee, ze wil geen souvenirs beschilderen. Maar wat dan? Wie zit er op haar te wachten?

Ze gaat een weekendje naar haar ouders, ze is er al een paar maanden niet meer geweest. Daar klagen ze niet over, hoewel ze weet dat vooral haar vader haar erg mist nu ze weg is.

Omdat ze haar fiets bij zich heeft, is ze vanaf het station snel bij haar ouderlijk huis, het huis met de rode dakpannen.

Haar ouders hebben het de afgelopen jaren verbouwd. Haar vader, Jacob de Bruin, heeft het geërfd van zijn ouders. Het was een grote verrassing voor hem dat zijn ouders dit huis afbetaald hadden. Ze waren muzikanten die optraden op kermissen, feesten en partijen. Nooit had hij geweten dat het financieel een goudmijntje was die, voor hem, vreselijke muziek. Jacob zelf heeft tijdens zijn werkzame leven viool gespeeld. Nu speelt hij slechts op verzoek, tegenwoordig vaak bij begrafenissen.

Toen het pas hun eigendom was, leefde het gezin de Bruin op alle drie de etages. De tweede verdieping was de speelwereld voor de drie kinderen: Anna, Jan en Arend, de vijf jaar oudere tweeling.

De eerste etage was de slaapverdieping en beneden werd gewoon

en was de keuken met een grote bijkeuken. Een groot huis, dat te groot werd voor de ouders van Anna toen ze allemaal de deur uit waren. Dus werd de benedenverdieping het appartement voor Maria en Jacob de Bruin, de tweede een woongeleghenheid met een volledige keuken voor al hun logees en de zolder werd opslagruimte.

Als Anna het huis ziet opdoemen, gaat haar hart open, hier is ze thuis, haar thuis.

Mama staat al voor het raam en papa doet deur open, nog voor ze van de fiets is gestapt.

Het is een hartelijk weerzien, ze knuffelen en gaan naar de woonkamer waar de koffie al klaar staat. Terwijl mama inschenkt, informeert haar vader naar Harmen.

Vol liefde vertelt Anna over hun leventje in het kraakpand, ook vertelt ze over de kwetsbaarheid van Harmen, die moeite heeft met de opleiding. Of het de opleiding is of dat het te maken heeft met zijn depressiviteit die soms de kop op steekt, dat weet Anna niet. Maar ze maakt zich zorgen.

'Hoe zien jullie je toekomst dan Anna, ik maak me hier zorgen over.'

Papa kijkt zorgelijk naar zijn dochter, hij ziet vooralsnog geen toekomst voor die twee. Hij is het niet zo eens met de keuze van zijn dochter. Niet dat Harmen geen aardige jongen is hoor, maar hij heeft tenslotte een psychiatrisch verleden en de problemen zijn nog niet voorbij, zoals Anna nu vertelt. Misschien zal het meevallen, niet te pessimistisch Jacob, zegt hij tegen zichzelf.

'Hoe is het met jullie? Nog geen verveling in het pensioen leven?'

Anna lacht erbij, want ze weet dat ze genieten van dit rustige leven.

'Nou, dat brengt me op het volgende,' Maria richt zich tot haar dochter. 'Je weet van mijn handen, toch? Daar heb ik je al eerder over vertelt. De artrose verergert de laatste tijd heel erg. Er zijn veel dingen die ik niet meer kan met die handen, maar papa neemt dat dan van mij over, dus geen probleem. Alleen het porselein maken, dat lukt echt niet meer en dat kan papa niet overnemen natuurlijk. Mijn atelier is echt een hobby atelier, maar ik heb een plan bedacht. Moet je goed naar me luisteren Anna, niet direct nee zeggen, bedoel ik.'

Ik stel voor dat jij het atelier overneemt en daar een commercieel

bedrijf van gaat maken. Daar is markt voor Anna, zeker als jij dat porselein gaat maken. Dan zou ik willen voorstellen dat jullie op de tweede verdieping gaan wonen. Harmen kan vanuit hier ook studeren en naar school lijkt mij.'

Anna zit stil te luisteren, haar eigen atelier? Hier in Wehl? Hier bij haar ouders? Haar hart maakt een klein sprongetje. Maar zal Harmen dit willen? Ze kijkt met liefde naar haar moeder en probeert een antwoord te formuleren.

'Mama, dat het met jouw handen zo slecht is, vind ik heel erg en het voelt raar dat ik daar mijn voordeel mee zou kunnen doen. Toch bekruipt me een blij gevoel, dit zou een geweldige mogelijkheid zijn om geld te verdienen, want een baan is ook niet eenvoudig als je geen productie werk wilt verrichten. Maar ik moet dat natuurlijk met Harmen bespreken. Ik denk dat hij dit wel zal accepteren, tenslotte moet iemand geld gaan verdienen. Hoe dat precies eruit zal zien, kan ik ook niet inschatten, maar ik zal er met plezier over nadenken mama, dank je wel, je maakt me bijna verlegen door dit aanbod.'

Haar ogen glimmen verdacht, maar ze maant zichzelf niet te gaan huilen.

'Zullen we even naar het atelier gaan? Papa kan dan de lunch voorbereiden, nietwaar Jacob?'

Ze glimlachen naar elkaar, Anna ziet liefde in hun ogen, zo wil zij ook zijn als ze ouder wordt, nog steeds verliefd. Is dat mogelijk?

Het atelier is er duidelijk een van mama. Overall staat gebruikt materiaal, alles staat vol en op de droogtafel staat een mooie vaas gemaakt door haar moeder.

'Deze vaas is gereserveerd voor mevrouw Van de Stee, ze wilde een cadeautje voor haar dochter. Deze heb ik een paar maanden geleden nog gemaakt, dus ben ik blij dat het een goede bestemming krijgt.

Dit is het laatste dat ik gedaan heb en daar blijft het bij. Ja, Anna, ik heb menig traantje hierover gelaten, want dit is mijn lust en mijn leven. Na mijn besluit het aan jou te geven, kan ik er beter mee omgaan, en als je het niet doet, dan zie ik wel verder.'

'Mama, ik denk dat ik niets liever zou willen, maar Harmen telt ook mee in mijn leven, dat snap je toch?'